

Most teljesnek érzi az életét, és eleget tud tenni sebészorvosa azon kéréseinek, hogy éljen stresszmentesen?

Ehhez nekem még idő kell. Dolgozni muszáj, és az néha stresszel jár. A közösségi oldalamon meg szoktam osztani, hogy milyen kirándulási lehetőségek vannak, mi mennyibe kerül, és egyszer valaki alákommentelte, hogy íme, a vér nem válik vízzé, megint a kapzsiság útjára léptem. El sem tudom mondani, mennyire rosszul esett! Meg kell élnem valamiből, nem lehetek remete. Hajlanék rá, de kötelességem van: a családomat el kell tartanom.

Mi az, amivel még teljesebb lenne az élete? Vagy úgy érzi, most célba ért? Egyáltalán: van-e pont, amikor az ember hátradól, és azt mondja: mindent elértem, vagy örök keresők vagyunk?

Én utazó vagyok. Megtanultam magát az utat és nem a célt élvezni. Lehet kiűzni célokat, de ha azt elérjük, már értelmetlenné is vált. Utána újabb és újabb célokat tűzünk ki. Viszont az utazás állandó, és azt kell élveznünk! Még cél sem kell mindig. Én a mindennapokat élvezem, azokat élem meg boldogan. Például ezt a beszélgetést önnel, vagy azt, hogy ma elvittem a kisfiamat iskolába, és búcsúzásakor megpuszilt. Nem vágyom már nagy célokra. Lehet, hogy ez már egyfajta megérkezés, csak nem merem bevallani magamnak. De egy biztos: élvezem az utat az ismeretlen felé.

Egy ilyen életút után meg tudja fogalmazni, hogy mi a boldogság?

Szerintem mindenki számára más, és valószínűleg vannak fokozatai is. Most boldog vagyok, hisz olyan munkát végezhetek és ott, amire és ahol mindig is vágytam. Minden nap, amikor felkelek, alig várom, hogy dolgozhassak, találkozhatok a medvékkel, láthassam a havasokat. Minden pillanatot élvezek. Persze van, amit nem: például amikor be kell mennem a havasokból a városba. De aztán visszatérek, és újra feltöltődöm.

Minden jóérzésű magyarnak megdobogtatják a szívét az erdélyi havasok. De mit jelentenek ezek a hegyek Önnek?

Sokat gondolkodtam már ezen. Egyrészt a gyermekkori álmaim megvalósulását. A nagyapám itt született, 25 százalékban magam is erdélyi vagyok, lehet, hogy innen is a kötődés. De nem csupán ennyi: azt hiszem, a hegyek nekem magát a boldogságot jelentik.

– Mizsei Bernadett –

* * * * *

Február 7-14. között zajlik a **Házasság Hete** ökumenikus rendezvénysorozata, amely évről évre élénk állítja a házasság örömeit, értékeit. Rendezvények a járványügyi előírások miatt idén nem tarthatók, de érdemes figyelniük az ehhez kötődő tartalmakat a médiában és az online felületeken is.

Február 14-én megáldjuk templomunkban a jelenlévő házaspárokat.

* * * * *

Nyíregyháza-kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.
Honlap: www.kertvarosigorogok.hu – Tel.: 06-30/4155092 – E-mail: obbagy@upcmail.hu
Számilaszámunk: 11100702-18799303-36000001
Felelős kiadó: Dr. Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖG KATOLIKUS PARÓKIA ÉRTEŚÍTŐJE

LEGYEZŐ

2021 FEBRUÁR

MILLIÁRDOSBÓL LETT SZÉKELYFÖLDI MEDVEPÁSZTOR

Svájci bakszámlák, luxusautók, négyfős személyzet, 117 pár cipő a gardróbban, saját móló és földalatti lőtér – mindez csak töredéke annak, amit Szin János egykori vállalkozó a magáénak tudhatott. 34 évesen agydaganatot diagnosztizáltak nála. Ekkor fordult először Isten felé, de később újra magába szippantotta az anyagi világ. Kiforgatták a vagyonából, majd újra talpra állt. Ahogy ő írja élettörténetéről szóló könyvében, már ott állt a pokol kapujában, amikor úgy döntött, mindenről lemond, és új életet kezd: fent magasan, a Bodoki-havasokban, a rejtélyes medvék között...

Miért döntött úgy, hogy megírja ezt a könyvet?

Az Erdélyben töltött első év telén még kevés munkám volt, gondoltam, hogy belevágok az írásba, de 20-30 oldal után úgy éreztem, nem megy ez nekem, mégsem vagyok író. Murányi Sándor barátom viszont az. Ő belenézett az írásaimba, és azt mondta: ne hagyjam abba. Akkor újabb lendületet kaptam, de 20-30 oldal után megint feladtam. Két évig elő se vettem a fiókból, mígnem érkezett 2020 tavasza és a pandémia. Gondoltam, mégis jó lenne megírni, és vendégek híján időm is volt. Ez tulajdonképpen egy karanténkönyv. Sokáig nem hittem benne, hogy tényleg elkészül, én ugyanis nem vagyok író, nem tudom fenntartani a lenyugvó napot a Bodoki-havasok gerince felett öt oldalon keresztül, nálam egy sorban leesik a csúcs mögé. Szikáran írok, így először kevés volt az anyag. A kiadóm arra sarkallt, hogy írjak a meggazdagodásomról, aztán a betegségemről is, pedig ezekről nem akartam. Így gyűlt össze végül egy teljes könyvre való írás.

A Medvepásztor nevet nem magának választotta, a tusnádfürdői polgármester hívta így először. Könyvében leírja, hogy egyébként a Medvepásztor az éjszakai égbolt harmadik legfényesebb csillaga. Volt olyan célja, hogy az életben is fényt, utat mutasson azzal, hogy megírja a történetét?

Nem terveztem, de a visszajelzésekből kiderült: a könyvem útmutatóvá vált az útkeresőknek. Azoknak, akik a Jóistent vagy az útjukat keresik, netán meggazdagodtak, de nem tudnak vele mit kezdeni, esetleg éppen elszegényedtek, betegek, vagy egyszerűen csak kikapcsolódnának néhány órára. Én csak egy

őszinte vallomásnak szántam. Egy betegségből felgyógyuló srác azzal hívott fel, hogy kölcsönbe kapta, de szeretne rendelni egy sajtót, hogy mindenhova magával vihesse. Azt mondta, szeretné, ha a könyv mindig arra emlékeztetné: neki is meg kell találnia a saját medvét.

Istenhez fordult, amikor agydaganatot diagnosztizáltak Önnél, de a gyógyulás után elfelejtett hálát adni. Úgy fogalmazott: „megkaptam, amit kértem, nem volt többé dolgom az Úrral. Éltem tovább élvhajhász, nagyvilági életem”. Mikor fordult ismét Felé?

A meggyógyulásom után, de még a teljes elszegényedés előtt meglátogattam a teológus barátomat. Elmeséltem neki, hogy bár mindenből kiforgattak, most újabb ígéretes befektetés előtt állok: online felnőttipar, Romániában szerezsejátékszervező lehetőség, úgyhogy lassan talpra állok. A barátom azt mondta: „Jani, dobd el ezeket, mert ezek az Úrnak nem tetsző dolgok, és meglátod, valami sokkal jobbat, szebbet ad helyette”. Én meg visszakérdeztem: oké, és mit mondjak az asszonynak, miből etetjük meg a gyerekeket? Felelőtlen lépésnek éreztem, ő mégis biztatott. Annyira lelkes volt. Talán ennek hatására született meg bennem a gondolat: az Úr adott nekem egy esélyt, meggyógyított egy olyan betegségből, amibe bele is halhattam volna. Akkor miért ne adjak egy lehetőséget én is az Úrnak? És akkor megkaptam azt a bátorságot Tőle, hogy lépni merjek. Gyakorlatilag mindent eldobtam. Amikor ezután megérkeztem Erdélybe, gyermekkori álmai színhelyére, nincstelen voltam. Egyetlen vagyonom sem volt már, se ház, se autó, se pénz. Csupán egy bőrönd a kezemben. Ez is azt bizonyítja, hogy ha az ember váltani akar, ha meg szeretné valósítani az álmait, ahhoz bátorság kell. El kell vonatkoztatni a józan gondolkodástól, hinni kell, és vakon menni álmaink felé.

Hogyan került Erdélybe?

Két embernek köszönhetem: Máté Bence természetfotósna és Bőjte Csaba testvérnek. Amikor Afrikából hazatértem azután, hogy egy nagy lehetőség köd-dé vált, romjaimban hevertem, és újra az Urat kérdeztem: miért teszed ezt velem? Az ember sokszor nem tudja, hogy ami neki hirtelen rosszul esik és fáj, lehet, hogy egy sokkal nagyobb rendű jó előszobája. Ez velem is így történt. Máté Bencét gyerekkora óta ismertem. Mivel már akkor látszott a tehetsége, ösztöndíjjal támogattam, amíg a saját lábára nem állt. Egy nap felhívott, hogy menjek át hozzá, szeretne bemutatni valakinek. Nem árulta el, hogy kiről van szó. Mikor benyitottam, láttam, hogy Bőjte Csaba testvérrel ül egy asztalnál. Elképzelésem sem volt, mit akarhatnak nekem mondani. Aztán kiderült, Bőjte atya Bencét kérte fel, hogy építsen medvelesek Székelyföldön, mert jót tenne a medvék megítélésének, a székelységnek és a lakóotthonban élő gyermekeknek, mert látnák, hogy nem kell külföldre menni poharat mosogatni, itt is vannak lehetőségek és olyan értékek, olyan csodák, ami miatt a világ minden tájáról eljönnek ide. Bencének nagyon tetszett az ötlet, de nem volt rá ideje. Azt mondta Csaba testvérnek: „Jani egyfajta harmadik szülő volt a családban, benne feltétel nélkül megbízom, és tudom, hogy a jég hátán is megél”. Gondolkodás nélkül igent mondtam.

Hogy indult a székelyföldi élete?

Az első évet Bőjte Csaba tusanádúrdói otthonában töltöttem a családommal. Nekünk tényleg semmink nem volt. A feleségem katasztrófaként élte meg, hogy egy luxusvillából – ahol négy tagú személyzet leste minden kívánságunkat –, egy árvaházba költöztünk. Neki tragédia volt, én viszont a gyermekkori álmaim megvalósulásának startvonalán álltam. Lelkileg nagyon sokat kaptunk a gyerekektől: nekik sem volt semmijük, mégis boldogok voltak. Legalább nekünk családunk volt, és ennek érezhettük az erejét. A kintléteket persze nem csak Bencének és Csaba testvérnek köszönhetem, hanem azoknak is, akik megszabadítottak a vagyonomtól. Nekik is hálás vagyok, mert – bármennyire ironikus is – nekik köszönhetem, hogy ma boldog vagyok.

Megbocsátott nekik?

Igen. Annak, aki nem hisz az Úrban kellőképpen, nagyon nehéz a megbocsátás. De vallás vagy hit nélkül is felfogható, hogy a gyűlölködéssel megmérgezzük a saját mindennapjainkat. Nem annak lesz rossz, akit gyűlölünk, kizárólag magunknak ártunk. Gyűlölködéssel megbetegítjük az elménket és a testünket.

Sokan azt vallják, megbocsátani lehet, de felejtetni nem. Önhöz nagyon közel álló emberek árulták el. Le tud ma velük ülni egy asztalhoz?

Ma már igen. Hisz megbocsátottam nekik. De nem volt mindig így. Anno örömmel újságoltam a teológus barátomnak, hogy képzeld, meg tudtam bocsátani azoknak, akik miatt elveszítettem a vagyonomat, de soha többé nem akarom látni őket. Erre ő azt mondta: oké, jó úton haladsz, de ez még nem a megbocsátás. Megbocsátás az, ha úgy tudsz hozzájuk viszonyulni, ugyanúgy át tudod ölelni őket, ugyanúgy tudod szeretni őket, mint azelőtt. Nekem ez nem ment egyik pillanatról a másikra. Sokat adakoztam az életemben, és ma úgy látom, hogy megbocsátani olyan, mint adakozni. Ugyanolyan jó érzéssel tölti el az embert, hisz a bizalmunkkal adományozzuk meg azt az embert, aki jól tudja, hogy nem érdemli meg.

A bizalom újjáépülése egyenlő a megbocsátással?

Igen, de azért megtanultam valamit (és ez milliárdos tanulópénz volt): nincs szükség a bizalomra, ha azt lehet szerződni is... Nem kell kísérteni az ördögöt, vessük papírra akkor is, ha hozzánk közel állókkal kötünk üzletet.

Van bármi, ami hiányzik a régi életéből?

Eleinte volt, ma már nincs. Amikor még nem tudtam teljesen átadni magam Istennek, még hiányzott néhány dolog a tárgyi világból. Hiányzott az a fajta biztonság, amit egy óriási vagyon nyújt, ami – ma már tudom – egy hamis biztonságérzet. Ezt bebizonyította az agydaganatom is: az egész vagyonom kevés volt ahhoz, hogy hamarabb meggyógyuljak. Az Úr viszont meggyógyított. Sőt, megadta gyermekkori álmaimat.

Mi az, amit ma másképp csinálna?

Sokkal hamarabb mennék Erdélybe, és sokkal hamarabb az álmaim felé fordulnék. Ha Szin János medvepásztor beszélhetne a nyerőgépes Szin Jánossal, akkor azt mondaná neki: minél hamarabb fordulj az álmaid felé! Ha akkor lett volna ilyen mély hitem, hamarabb és könnyebben boldog lehettem volna.